

ποδα τὴν ὑπόβασιν ἔχοντες τρίποδες ὠνοιάζοντο Σῆμος παρ' Ἀθην. 38B, Συλλ. Ἐπιγρ. 2448, viii. 23., 3884. 16, Ἰωσήφ. Ἰουδ. Ἀρχ. 3. 8, 6.—Καθ' Ἡσυχ.: ὑπόβασις· ὁ ἐνόδοτος χιτών ἢ περιζώμα.

ὑποβάσκανος, ον, ὄλιγον τι φθονερὸς, ὑποβασκάνω θυματι θραυεῖ Μανιῶν 5. 45, ἀλλ. ὑπὸ β.

ὑποβασμάς, ὁ, Ἰωv. ἀντί ὑποβαθμάς, εὐποδασμόν· ὑποβάθραν· Φωτ., Ἡσυχ.

ὑποβαστάζω, βαστάζω κά·ωθεν, ὑποστηρίζω, τὸν Χαίρειον ὑποβαστάσας ἐξήγαγεν ἐκεῖθεν Χαρίων 3. 6, Γαλην. τ. 14, σ. 717, 12.

ὑποβαστακτήρ, ἄρος, ὁ, ὑποβαστάζων, Ἡσυχ. ἐν λέξ. ἀρετ·ματι.

ὑποβατῆρας, οί, λέξις τεκτονικῆς, Ἐπιγρ. Λεβαδείας, ἐν Ἀθηναίῳ τ. Δ', σ. 370.

ὑποβατῆρ[ι]ς [ᾶ], ου, δ. = ὑποβαθρον, Ἡσυχ.

ὑποβατταρίζω, ὄλιγον τι βατταρίζω, διακεκομμένως ὀμιλῶ, εὐποβατταρίζων ἦν, ἀμυδρῶς καὶ διακεκομμένως ὑπερηγογόμενος· Σμυῶν Μεταφραστῆς ἐν βίῳ Σαμψών Acti. SS. Junii τ. 5, σ. 274, 45.

ὑποβδύλλω, βδύλλω, πέρθεμαι ἀπορῦδος, «κουροκλάνω», ὑπέβδυλλεν ὑπὸ τοῦ θεοῦ καὶ πορθαλέος ἦν Λουκ. Λεβί. 10. ὑποβδελιχότως, Ἐπίρρ., δι' ὑποβιδάσεως, μνημονεύεται ἐκ τοῦ Ὀκείλου τοῦ Λευκανοῦ.

ὑποβέντιος, ον, (βένθος) = ὑποβύθιος, Ἀνθ. Παλατ. 6. 636. ὑποβήσσω, Ἄττ. -πτω, μέλλ. -ήξω, βήχω ἑλαρρῶς, ἔχω μικρὸν βήχα, Ἰππ. Κωσκ. Προγ. 176, 189D, Λουκ. Ὀνειρ. ἢ Ἀλεκτρ. 10, κλπ.

ὑποβιδάω, μέλλ. -βιδάω. Ἄττ. -βιδῶ—μεταβ. ἐνεργεῖται τοῦ ὑποβαίνω, φέρω κάτω, καταβιδάω· ἐν ἱατρ. φράσει κενῶν κάτωθεν, δηλ. διὰ καθαρτικῶ, ὑπ. τὰ χολώδη Διοσκ. 3. 35, πρβλ. Ὀρειδάς. 89 Matth. II. Μέσ., ταπεινῶ, χαμηλῶ ἔμαυτον, ἐπὶ ἱπποῦ ὅστις χαμηλῶναι ἑαυτὸν ὅπως δευθῆ τὸν ἀναβάτην, Λατ. subsidere, «διδασκῶν δὲ τὸν ἱπποῦ καὶ ὑποβιδάζουσι ἔστι δὲ τὸ διδοῦν τὸ σκέλη, καὶ ἐγκαθίζειν τε καὶ ταπεινῶν ἑαυτὸν, ὥστε εὐπειτῶς ἀναβαίνειν τὸν ἱππῶς» Σεν. Ἰππ. 6, 16, Πολύδ. Α'. 213· πρβλ. Ὀρειδάς II. III. ὑποκαταβαίνω, ἐλατ·τώ, «υποβιδάζοντες» ὑποκαταβαίνοντες. ἐλατ·τούτες· καὶ ὑποβιδάζουθιν ... ὑποκεπτῶδες· Ἡσυχ., πρβλ. Φωτ. σ. 626.

ὑποβιδασμάς, ὁ, ὑπαγωγὴ τῆς κοιλίας, καθαρσις, Σενοκρ. Ἐνύδρ. Τροφ. 60, Ὀρειδάς. 25 Matth. II. καταβιδασμάς, ἀφικταί εἰς ὑποβιδασμόν καὶ ταπεινώσιν Κύριλλ. Ἄλ. τ. 5, σ. 590C.

ὑποβιδαστικὸς, ἦ, ὄν, καθαρτικὸς, Ὀρειδάς. 120 Matth. ὑποβιδερώσκειαι, Παθ., καταρῶγομαι κάτωθεν, φάραγγες ὑποβεδερώσκειαι καὶ σκολια Διόδ. 3. 44· χηραμά ὑποβρωθέντα θαλάσση Κόνιν. Σμ. 8. 382.

ὑποβινητιάω, ἔχω ἀφροδιτακὰς ιδιότητας, διεγείρω ἐπιθυμίαν πρὸς συνουσίαν, ὑποβινητιῶντα βρώματα Μένανδρ. ἐν Ἐτροφανίῳ 1, ἔνθα ἴδε Meineke.

ὑποβλαστος, ον, ὄλιγον τι βλαίσος, πρὸς τὰ ἔξω κυρτός, Ἀριστ. κ. Z. Πορείας 16, 1.

ὑποβλαστάνω, βλαστάνω κάτωθεν, Γρηγόρ. Νύσσ. τ. 2, σελ. 1018B, τ. 3, σ. 258D, Βασίλ. σελ. 501H, κλπ.

ὑποβλεπτικὸς, Ἐπίρρ., μετὰ λοζῶν βλέμματος, Εὐστ. 59. 2· οὕτως ὑποβλεμματικῶς, «τὸ ὑποβρέ, ἀντί τοῦ ὑποβλεμματικῶς, ὑποβλεπομένως» Σχόλ. εἰς Νικ. Θηρ. 457.

ὑποβλέπω, μέλλ. -φωμαι, βλέπω ὑποκάτωθεν τῶν ὀφθῶν, βλέπω πρὸς τὴν πλαγίως, με' λοζῶν βλέμμα, βλέπω ὑπόκτως ἢ ὀφ' γλῶσς, Λατ. lim s oculis suscipere (πρβλ. ὑπόδρα), Φερεικρῆτι. ἐν «Χερωπία» 3, Ἀριστοτ. Δυσ. 519, Ὀσμ. 396· ὑπόδρα. τινὰ ὡς καταρροῦντα σφῶν Πλάτ. Σμυπ. 220B ὑποβλέφονται σε διαφθορὰ ἡγοῦμενοι ὁ αὐτ. ἐν Κρίτωνι 53B, πρβλ. Λουκ. Σμυπ. 6, Ἄπκ. Συρ. 45· ὡσαύτως, βλέπω κρυφία βλήματα πρὸς τὴν, ἐπὶ ἔραστον, Πολύδ. 1. 521B.—Παθ., ὑποβλεπωμεθ' ὡς ἔγνωμένοι Εὐρ. Ἦρ. Μαιν. 1287. 2) ἐπὶ ἀπειλητικῶν βλεμάτων, ταυρῶν ὑπόβλ. πρὸς τὸν ἄνδρα Πλάτ. Φαίδων 117B ἀπειλητικὸν τι ὑπ. Λουκ. Βίαν Πράσις 7· δεῖνον τι καὶ θηριώδες ὁ αὐτ. ἐν Ἐρωσι 29. 3) ὑπ. ἔλεεινὰ Ἀνθ. Πλαν. 199· ὑπ. τινί, εἰς τὴν Πλούτ. 2. 994C, Φιλόστρ. 865.

II. μεταβατ., βλέπω με' τοὺς ὀφθαλμούς· ἀντιπροσώπων ἀνεγνωμένους, καμῖν, ἐπὶ ἀνθρώπου σχεδὸν κοιμημένου, Ἰππ. 126D. Ἀριστ. περὶ Ἐνυπν. 3, 17, πρβλ. Προβλ. 31. 7, 6.—Ἰδε Κό. Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 21.

ὑποβλήθη, Ἐπίρρ., ὑποβάλλω τὸν ἑαυτοῦ λόγον καὶ διακόπων τὸν λόγον, τὸν 3' ἀρ' ὑποβλήθη ἡμεῖς το ὅτος Ἀχιλλεύς Ἰλ. Α. 292· πρβλ. Ηερμ. Οἰουσ. 5 305 κέ, καὶ ἴδε ὑποβάλλω III, ὑποβολή I. 3. II. καθ' ὑποβολήν, φευδῶς, ὑπ. ἔτεκοντο Μανιῶν 6. 262. III. λοζῶς, κλαγίως, ὑπ. ἐσκέγατο Ἰγμν. Ὀμ. εἰς Ἐρμ. 415· ἴδε Ηερμ. ἔνθ' ἄνωτ.

ὑπόβλημα, τὸ, πρᾶγμα ὑποβαλλόμενον, ὑπόστρωμα, στῶμα, ὑποβλήματα μαλακά Ἰππιατρ. σ. 40, 23., 108, 16, κτλ.

2) ὑπ. τρίηρου, ἐπὶ σημασίας ἀγνωστοῦ, Ἐπιγρ. ἐν Böckh's Seewesen, 161.

ὑποβλητικός, α, ον, ῥημ. ἐπίθ., ἐν πρέπει νὰ ὑποβάλλῃ, ὑποβλητὸς ἄν εἴη τῷ φυτῷ γῆ Σεν. Οἰκ. 19. 9. II. κέ·πει τις νὰ ὑποβάλλῃ, νὰ θέσῃ ὑπόκατω, ὑποβλητὸν ἐκάστω (πῶφ ἄμμον ἰωπων. 6. 2, 4. 2) πρέπει τις νὰ καταθέσῃ τὰ θεμέλια τικῶς, μετ' αἰτ. πρᾶγμα, Διο. υσ. Ἄλ. Τέχν. Ρητ. 4.

ὑποβλητικῶς, Ἐπίρρ., = ὑποβλήθη, Εὐστ. 106. 1. ὑπόβλητος, ον, ὁ ὑποβαλλόμενος, ὁ ὑποβληματός, ὁ μὴ γνήσιος, οὐδεὶς ἐρεῖ ποθ' ὡς ὑπόβλητον λόγον, Αἴας, Ἐλέκας, ἀλλὰ τῆς σαυτοῦ φρενός, ὁ ἢ γνήσιον τῆς σῆς διανοίας, Σαρ. Α'. 481· τὸ σὸν δ' ἀφικταί δευρ' ὑπόβλητον στόμα, κατ' εἰσηγήσιν ἄλλο λαλοῦν, φευδῶς, ὁ αὐτ. ἐν Οἴθ. ἐπὶ Κολ. 794, πρβλ. ὑποβάλλω II.—Ἐπίρρ. -τωες, Σχόλ. εἰς Σοφ. Α'. ἔνθ' ἄνωτ.

ὑποβλήτως, ἀραιρῶ κρυφίως, ὡς π. χ. τὸ μέλι ἀπὸ τοῦ κηρίου, Φιλόστρ. 273.

ὑποβλώψ, ὁ, ἦ, ὁ ὑπόβλος βλέπων, ὁ δόλια βλέμματα ρίπτων, ὑποβλέπων (πρβλ. παραβλώψ), μνημονεύεται ἐκ τοῦ Εὐσταθίου (ἦ ἐν τῷ Θησ. Στεφ. παραπομπή 1436, 7 εἶναι ἡμαρτημένη).

ὑποβοηθῶ, βοηθῶ ὄλιγον τι, Γλωσσ.

ὑποβοηθος, ὁ, subadijuna, Ἰω. Λυδ. π. ἀρχ. τ. Ρωμ. Πολ. Β' 16.

ὑποβοηρέω, σκάπτω βόθρου, ὑποκάπτω, καὶ πάντας ὑπεεβόθρευον εὐρεστικῶς δόλους Κ. Μανασσ. Χρον. 4563.—ὑποβοηρέωμαι, τὸ, βόθρου, ὄρυγμα, Εὐστ. Πονημάτ. 109. 19.

ὑποβολεύς, ἔως, ὁ, ὁ ὑπομνησκόμενος τι, ἀναμνησκόμενος, τὴν μνήμην βοηθῶν, (ἴδε ὑποβολή I. 3), Φίλων 1. 591, Εὐστ. Πονημάτ. 60. 6.—ἐν τῷ θεάτρῳ, ὡς καὶ νῦν, Πλούτ. 2. 813E, πρβλ. Meineke Com. Misc. σ. 42. II. = ὑπαγωγεὺς II, ἔθων Σμυρν. σ. 107.

ὑποβολή, ἦ, (ὑποβάλλω). I. ἐνεργητικῶς, τὸ ὑποβάλλειν, ἀπ' ὧν ἐν κάτωθεν, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ περιβόλη, Πλάτ. Πολιτικ. 280B· ἦ τὸν ἐνεδρευόντων ὑπ., ἡ κεκρυμμένη θέσις τῶν ἐνεδρευόντων, Πολύδ. 3. 105, 1. 2) τὸ ὑποβάλλειν, τιθέναι ὑπόκατω νόθον τέκνον τὸν τοῦ γνησίου, ἐπὶ ὑποβληματῶν τέκνου, Πλάτ. Πολ. 538A, πρβλ. Λουκ. π. Ὀρχ. 32· ὑπόβο ἦς γραφή τ' ἐστίν; εἶδος ἐγκλήματος, εἰ τις ἐγκαλοῖται τινί ὡς ὑποβληματῶς εἴη, ἔγχατο ὑποβολῆς; καὶ ἀλόντα αὐτὸν ἔδει περπατεῖν· Ἄν. Βεκ. 311, 33, πρβλ. τὸ ἐπὶ μ. ὡσαύτως, ὑπ. κλειδῶν, ἀντικατάστασις ψευδῶν κλειδῶν, Πλούτ. Ρωμ. 22· ὑπ. προσώπων εἶναι ὅταν ὁ ρήτωρ θέλων τι εἰπεῖν πρὸς τὸ ἀνεκτότερον ἄλλω προσώπῳ τὸν λόγον περιβῆ· Ρήτορ. (Walz) τ. 8, σ. 539. 3)

ὑπομνησις, ἐξ ὑποβολῆς, δι' ὑπομνήσεως, εἰσηγήσεως ἢ συμβουλής, Σεν. Κύρ. Παιδ. 3. 3, 37· πρβλ. Πολύδ. 9. 24, 3., 15. 2, 12· ἐξ ὑποβολῆς διενεαί τὸν ὄρκον, καθ' ὑπαγόρευσιν ἄλλου, Πολλέων παρὰ Μακροθ. 5. 19, 28· ἐπὶ ταύτης τῆς σημασίας, ὁ ἔρμηνειν, ἐρμηνεὺς ἐξ ὑποβολῆς ραψώδειν, ἀπαγγέλλειν ποίημα ἐπὶ δεομένης ὑπόθεσεως, Διογ. Λαέρτ. 1. 57· ἴδε Οἰουσ. 5 300 κέ., 7. 65 κέ.—ἐν φ. ὁ Wolf. Proleg. II. σ. cxi., οὐ τῆ γωμῆν ὑποστηρίζει καὶ ὁ Böckh ἐν Συλλ. Ἐπιγρ. 2. 676, 1125, λαμβάνει τὸ ἐξ ὑποβολῆς = ἐξ ὑπολήψεως, ἀναλαμβάνον τὸ ποίημα ἐκεῖθεν ἔπου ὁ ἕτερος ἐπαύσατο ἀπαγγέλλων· πρβλ. ὑποβάλλω III, ὑποβλήθη·—ἔθεν ἐν Συλλ. Ἐπιγρ. 3088 ὑποβολῆ ραψώδειας, ἴδε Böckh σ. 677. 4) ἐξ ὑποβολῆς, ὡσαύτως, διὰ διακοπῆς, Σχόλ. εἰς Ἰλ. T. 80.—Ἐν τῷ Ρήτορ.—ἐξ ὑποβολῆς, τουτέστιν ἔξωθεν ὑποβάλλειν τῷ ὑποκειμένῳ πράγματι κτλ. ο Ρήτορ. (Walz) τ. 6, σ. 122, 27. II. παθητικῶς, τὸ ὑποβαλλόμενον, ὑποκάτω τιθέναι, βῆσις, θεομῆλον, Πλούτ. 2. 320B· ὑπ. τοῦ σωφρονεῖν ἢ ἐγκράτειαν Μουσάνιος παρὰ Στοιχ. 160 1· φυσικῆ ὑπ. τῆ ψυχῆ πρὸς τι, φυσικὸν θεμιλόν ἢ δεδιότη, ἀεὶ ὄντης πρὸς... ὁ αὐτ. ἐν Στοιχ. Ἐκλογ. 2. 428.—ὡς τὸ ὑπόθεσις, ἢ ὑπόθεσις λόγου τινός, Σοκ. Δημ. Ἐγκωμ. 21.

ὑποβληματός, α, ον, (ὑποβολή I. 2) ὁ κρυφίως ὑποβαλλόμενος εἰς ἀντικατάστασιν ἄλλου, οὐχ γνήσιος, ἐπὶ τέκνου, ὡς τὸ νόθος, Πλάτ. Πολ. 537E, Πολύδ. 2. 55, 9 τὰ ὑποβληματῶς (ἔξωκα τέκνα) Ἠρόδ. 1. 137, κλπ. ὑπ. ποιεῖ τούς ἑαυτοῦ νεοττοῦς ὁ κόκκυξ Ἀριστ. π. τ. Z. Ἰστ. 9. 29, 3· Ἰποβληματῶς, ὄνομα κωμῶδίας τινός τοῦ Κρατινοῦ·—μεταφορ., ὑπ. ἰερισίς Κωμ. κ. Ἀνών. 360· εὐνοῖα Πλούτ. 2. 3D· κάλλος Σχόλ. εἰς Ἰλ. E. 170.—Καθ' Ἡσυχ.: ὑποβληματῶν· οὐ γνήσιον, ἀλλὰ νόθον, ὑποβαλλόμενον, ὡς ἀπὸ τῶν χαριερῶν παιδῶν, ἄπερ εαυτοῖς ὑποβάλλουσιν ἀ γυναικῶς.

ὑπόβολος, ον, ὡς ἐνεχυρον δεδομένον, ἡμαρτημένη γραφ. ἐντὶ ὑπόβολος (δ' ἴδε).

ὑπόβουλον, τὸ, = προγαμαία δωρεά, Λέοντ. Νεαρὰ 181· ἴδε Δουκάγγ.

ὑποβομβέω, βομβῶ ἄρημα, ὁ διηγήσις ἀήρ πράως ὑποβομβεῖ καὶ πληροῖ τὴν ἀκοήν μουσικῆς Ρήτορ. (Walz) τμ. 3, σελ. 579.

ὑποβορδρίον, τὸ, ὑποβάθρη, «κακατάτω, τρύβ. Ἡσυχ.